

1951

ნ ი ა ნ ბ

საქართველო
საბჭოთა კავშირი

№7 თბილისი აპრილი 1951 წ. გათავსებულია

„კომუნისტი“ წელი XXVIII

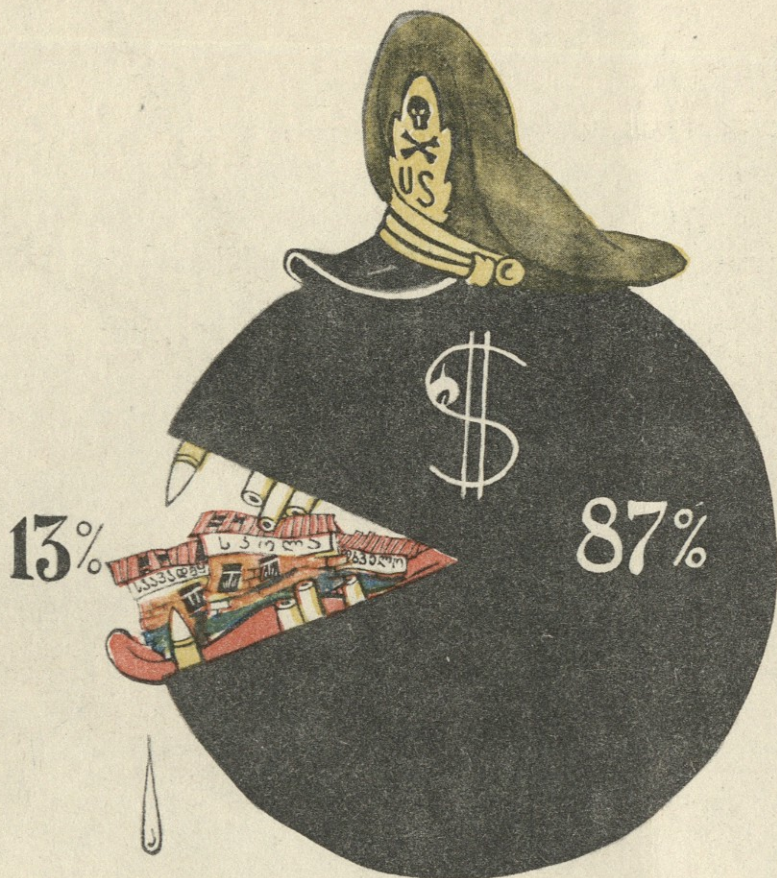
ფასი 2 მან.

საქართველოს საბჭოთა წიგნების გამომცემლობა
 თბილისი 83
 21/12
 57
 1

ნახაგი გლომიძისა

-რა მოხდა, ჩვენო კუდმაკრატელავ, წელს ასე ადრე რაგომ დაბრუნდი უცხოეთიდან?
 -გაძნელდა, ჩემო კარგებო, იმ მხარეში ცხოვრება. ჩვენ, მერცხლებს, კიდეც რა გვიშავს, ზაფხულობით მაინც ვარიდებთ თავს, მტრედებს კი ფრენაც აუკრძალებს!

დიჯარა

ამერიკას კაცთმოძუდე მხედრის ქუდი ახურია, სახედმწიფო ბიუჯეტით უოდ-სტრიტის მსახურია.

ღიაგრამამ ომის ღმერთის ოცნებაც კი გაანაღდა,— და სამხედრო ხარჯით უკვე წედს ოთხმოცდაშვიდი გახდა.

ხოლო რაც მას გადაურჩა, პროცენტულად ცამეტი, ხედავთ? ყბაში მოექცა და ენაზეც ვერ დაეტია.

გოგოთურ მიგრიული

ტროლეიბუსი ნომერი ოთხი, რომელიც ბერძან მოედ-ნისკენ მიდიოდა, რუსთაველის ძეგლთან შეჩერდა და აღარ დაიძრა. ცოტაც და ტროლეიბუსები რიგად ჩამწყრივდნენ.

ეს მოხდა 1951 წლის 28 მარტს, ოთხშაბათს, დიღის 8 საათსა და 50 წუთზე.

ტროლეიბუსში მსხდომი მგზავრები აღელდნენ. ხუმრობა საქმე ხომ არ იყო: სამსახურის დაწყებას ათი წუთი უკლდა.

ტროლეიბუსში ჩემთან ერთად, ჩემი ძველი ნაცნობი, თბილისის საბჭოს ადგილობრივი მრეწველობის კულტსამნეო საქონლის წარმოების უფროსი ამხ. ბორის აფონჩენკო მოდიოდა. ყველაზე მეტად ის ყვიროდა:

— სამსახურში მაგვიანდება... ტყავასაძრობია ტრამვაისა და ტროლეიბუსების სამმართველო, ტყავასაძრობი!.. რაკი შემაქესო, მუშაობას ხელი შეუშვა!..

მე და ბორისი ტროლეიბუსიდან ჩამოვედით და ჩვენს წინ ასეთი სურათი გადაიშალა:

სამ მღებარს, ლენინის ქუჩის დასაწყისში, გადასასვლელთან, ფილაქნიდან ტრამვაის ხაზამდე სამუეხა ჯოხებზე თოკი გაება. მშვიდად ისხდნენ ისინი და ასფალტზე გადასასვლელის აღმნიშვნელ თეთრ რომბებს ავლებდნენ.

— ქალაქის ქუჩების წესრიგში მოყვანა კარგი საქმეა, — აღშფოთებული გაიძახოდა ჩვენს წინ მღგარი სათვალეობიანი კაცი. — მაგრამ რაღა დილაადრიანად, სწორედ სამსახურში წასვლისას ლებავენ ამ გადასასვლელს?

— რომელი ორგანიზაციაა ამ სამუშაოს ასეთ უდროოდროს რომ აკეთებს? — იკითხა გაკაპასებით ვილაც ქალმა.

ერთ-ერთმა მღებარმა მას მშვიდად უპასუხა: — თბილისის საბჭოს ადგილობრივი მრეწველობის კულტსამნეო საქონლის წარმოება.

— ტყავასაძრობია იმ დაწესებულებების უფროსი, ტყავასაძრობი! — გულმოსულად დაიძახა მესამემ.

მოვბრუნდი, რომ მენახა, თუ როგორ ხასიათზე იყო ჩემი მეგობარი ბორის აფონჩენკო, მაგრამ იგი სადღაც გაპარულიყო. ტყავის გაძრობისა თუ შეეშინდა...

— კეთილი, — გვიპასუხებს ალბათ ამხ. ბორის აფონჩენკო, — კეთილი, მაგრამ ჩემზე ეს რა მოგიგონიათ, მე იმ დროს თქვენთან ერთად ტროლეიბუსში რომ არ ვყოფილვარ!

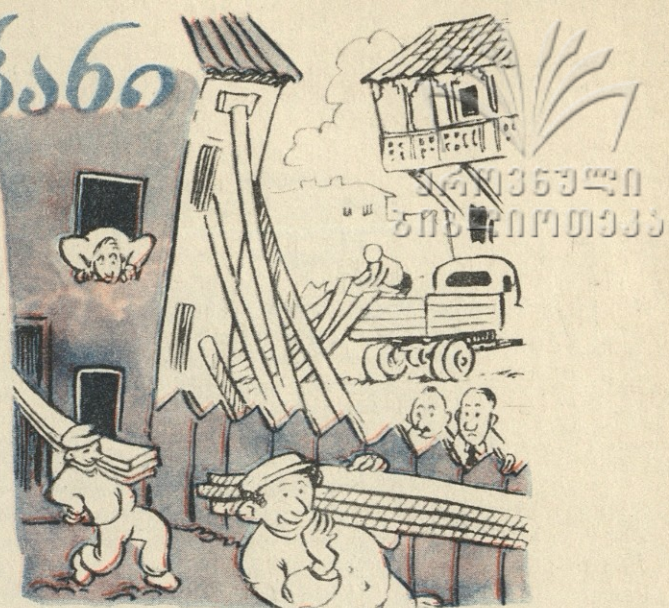
მართლაც ამხ. ბ. აფონჩენკო ჩვენთან ერთად არ მგზავრობდა და ჩვენ იგი ოცნებით წარმოვიდგინეთ... ნამდვილად კი მასთან მეორე დღეს ვიყავით და ამხ. ბ. აფონჩენკომ თავი იმით იმართლა, რომ თითქოს საღამოობით შეუძლებელი ყოფილიყოს ქუჩების გადასასვლელების შეღებვა და აუცილებლად იგი დილით უნდა მოხდეს, სწორედ დიღის რვა საათსა და 50 წუთზე. რა ვუყოთ, თუ ამით ქალაქის ტრანსპორტის მოძრაობა შეფერხდება. ამაზე უარესი ამბავი ხდება ხოლმეო. — დაასკვნა მან.

ჩვენ მაინც ჩვენს ოცნებას ვუბრუნდებით: ნეტავი რა ხასიათზე იქნებოდა ამხ. ბ. აფონჩენკო, ნამდვილად რომ ემგზავრა ამ დილით ჩემთან ერთად ტროლეიბუსით და სამსახურში დაგვიანებოდა!..

8. სიმონიძე

კოლორიტული უბანი

— რა კულტურულად ცხოვრობენ! — აღტაცებული იყო ჩემი თანამგზავრი. თუ რა იყო ასეთი „კულტუროსნობის“ მიზეზი, ესეც მალე გამოირკვა: სახლის კედლები მრავალ ადგილას ისე დამსკდარა, რომ პირველი ოთახის მდგმურს თავისუფლად შეუძლია უცქიროს, თუ რა ხდება მეხუთე ოთახში. ერთ ოთახში ვიდრე ერთ ჩვენ, როცა უეცრად შევქვეყნეთ ოთახიდან ხმა მოგვესმა:

— უცხო ადამიანები მოსულან... ჩამოუშვით ფარდა, მეზობლებო, ტანი-სამოსი მინდა გავიხადო!

ამ სახლების მდგმურები ერთმანეთთან ვიზიტებში დროს არ კარგავენ და ენერგიას არ ხარჯავენ, — ისინი სხედან თავიანთ ოთახებში, უცქერენ ერთმანეთს, ემუხაფეხებიან და ხანდახან გაზეთის კოლექტიურ კითხვასაც კი აწარმოებენ.

დაახლოებით ასეთივე „კოლორიტული“ სურათია მილიციის ქუჩაზე მდებარე სახლებში № 9, 23, 25, მაგრამ ერთი განსხვავებით: სახლი № 23-ის რემონტი დაიწყო ორი წლის წინათ... ნეტავი არ დაეწყეთ! სარემონტო კანტორამ ვითომ შეაკეთა სახლი, მიაშენა ახალი კედელი, მაგრამ ისე მიაშენა, რომ კედელი მიაწვა მეზობლად მდებარე სახლს და მისი ნგრევა გამოიწვია.

ჩახრუხადის ქუჩაზე სახლაპრო ამბავიც ხდება, — დაახლოებით ისეთი, რომლის მსგავსი არაბულ „ათას ერთ ღამეში“ წაგვიკითხავს:

დგას ამ ქუჩაზე ერთი საწყალი სახლი, მის შესაკეთებლად აგერ მეორე წელია, რაც ზიდავენ მანქანებით მა-

მოდმე რესპუბლიკიდან მეგობარი მეწვია. ის აღტაცებული იყო თბილისით, თბილისის მშენებლობით, მაგრამ რატომღაც სურვილი გამოთქვა ძველი უბნების დათვალიერებისა:

— გამიგონია, რომ ძალიან კოლორიტულია თბილისის ძველი უბნები, — მითხრა მან. — გამიწიეთ მეგობრობა, მაჩვენეთ!

უარი ვერ ვკადრე, ჩავსხედით მანქანაში და გავსწიეთ.

ჩემმა მეგობარმა ცნობისმოყვარეობა მაინც ვერ დაიკმაყოფილა, — აქაც გაფართოებული ქუჩები და ახლადაგებული შენობები დაინახა. მაგრამ როცა კიროვის რაიონს მივალწიეთ, ჩვენს თვალწინ უეცრად ძველი თბილისის კოლორიტული სურათი გადაიშალა...

ჩვენი მანქანა ვერცხლის ქუჩაზე აპირებდა გავლას, რომ ერთი ვაიუსველებელი დატრიალდა: სახლებიდან გამოცვივდნენ ქალები, ბავშვები, მოხუცები და ჩვენსკენ კივინით გამოემართნენ:

— შეჩერდით! არ გაბედოთ აქეთ გავლა! უკან გაბრუნდით!

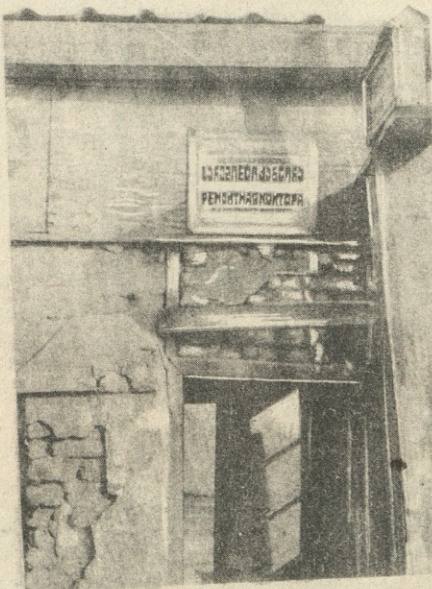
მალე გამოირკვა შემდეგი: ამ ქუჩაზე მდებარე მრავალი სახლი ისეთ მდგომარეობაში ყოფილა, რომ მანქანის სვლის დროს ნიადაგის ოდნავ შერყევასაც შეეძლო სახლების დანგრევა გამოეწვია.

გაბრუნება დავაპირე, მაგრამ ჩემი ნაცნობი, როგორც მოგახსენეთ, ცნობისმოყვარე გახლდათ და ახლა ამ ქუჩაზე ფეხით გავლა შემომთავაზა.

ის, რაც შემდეგ ვნახეთ, მართლაც ისეთი „კოლორიტული“ აღმოჩნდა, რომ, იმედი მაქვს, სამუდამოდ წარუშლელი დარჩება მეხსიერებაში.

აირველად თვალს მოხვდა ერთიმეორის პირდაპირ მდებარე სახლები № 31 და 32. დგანან ისინი ვითარცა ხორც-შესხმული მამხილებელი სინილისი ჩვენი ქალაქის ზოგიერთი რაიონის საბინაო სამმართველოს და სარემონტო კანტორების მოღვაწეობისა.

ჩვენი ყურადღება თავიდანვე მიიქცია იმ გარემოებაზე, რომ ამ სახლებში მდგმურებს ფარდები ჩამოეკიდათ არა მარტო ფანჯრებზე, არამედ შიგნითა და გარე კედლებზე, დერეფანში, კიბეებზე.

სალას, მაგრამ დღეს რომ მოიტანენ, ხელ აღარაფერი დახვდებათ. დადიან მოგვები საბინაო სამმართველოდან და გაკვირვებას გამოსთქვამენ ამ ჯალონობის გამო.

— სასწაულია, სასწაული! — იძახიან ისინი.

მაგრამ ერთხელ მაინც რომ გაირჯებოდეს სამმართველო და არ დაიზარებდეს იმის გამოკვევას, თუ საიდანაა ეს სასწაულმოქმედება, ის მიხვდებოდა, რომ აქ ჩვეულებრივი ამბავია: მასალას რომ დაყრიან ჩახრუხადის ქუჩაზე, იგივე მასალა ვილაყვებს ეზოდან უკან გააქვთ აკოპიანის ქუჩიდან. ეს ამბავი მთელმა უბანმა იცის, — არ იციან მხოლოდ საბინაო სამმართველოში.

ძველი თბილისის კოლორიტის მოყვარულთათვის ქეშმარიტად ფასდაუდებელ ექსპონატს წარმოადგენს სახლი № 22 ღვთისმშობლის ქუჩაზე.

პირველი შეხედვით ვინმეს ეგონება, რომ აქ ახალი შენობის აგება დაუწყიათო. ნამდვილად კი ასეთი ამბავია: ბოძების მთელი ტყე აქვს შეყენებული შენობის საფასადო კედელს, რომ არ ჩამოინგრეს.

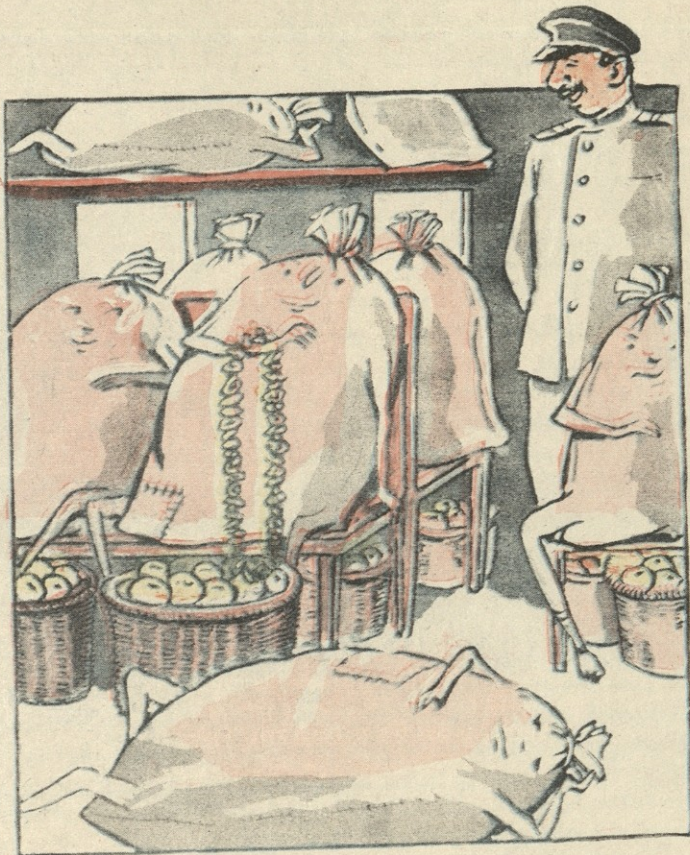
საბინაო სამმართველო ამ შემთხვევაში უფრო ზრუნავს იმათზე, ვისაც შეუბა ესაქიროება... ამ ბოძებს ხშირად იპარავენ ვილაყვები, სამმართველოს კი ისევ და ისევ მოაქვს ახალი ბოძები და... ამარაგებს გალულუნებულ ლუმელების მოყვარულთ.

ამ უბანში მრავალი სახლის შეკეთება სამმართველომ ჯერ კიდევ ათი წლის წინათ დაიწყო. ამ ხნის განმავლობაში მთელი უბნების რეკონსტრუქცია მოხდა, უამრავი ახალი დიდი სახლი აიგო, კიროვის რაიონის საბინაო სამმართველო კი ძველი თბილისის „კოლორიტის“ მოტრფიალედ დარჩა.

ასე გასინჯეთ, თვით სარემონტო კანტორაც (იხილეთ აქვე!) ისეთ მდგომარეობაშია, რომ მნახველი უნებურად ამოიოხრებს:

— როგორ უნდა მოსთხოვო მას სახლების შეკეთებაზე ზრუნვა, როცა თვითონ უარეს მდგომარეობაში ყოფილა და თავისი თავი ვერ შეუქვთებია?

როსტოვი რომ უფრო მოწონილი იყო?

ამას წინათ თბილის-როსტოვის სამგზავრო მატარებელს, თბილისიდან გასვლის წინ რევიზია ეწვია. ეს რევიზია ეხებოდა არა მგზავრებს, არამედ თვით მატარებლის რევიზიას და რევიზიის რევიზიამ საარევიზიოდ განკუთვნილ მატარებლის მესვეურებს აღმოუჩინა რამდენიმე ასეული კილოგრამი ვაშლი, ოთხი ტომარა თხილი, ვაშლის ჩირი და სხვა პროდუქტები.

— რად გინდოდათ ამდენი ვაშლი? — ჰკითხეს მატარებლის უფროსს ი. ხუციშვილს.

— როსტოვი, ბატონო, მოგეხსენებათ, რომ არც ისე ახლოა, ისიც მოგეხსენებათ, რომ მატარებელში ვაშლის ჭამა აკრძალული არ არის.

— თხილი? თხილს რაღას უპირებდით?

— ამ სიგრძე გზას სხვაფრივ რა გალევს, კნატუნ-კნატუნით როსტოვამდე ისე ჩავდივართ, ვერაფერს ვგებულობთ.

— ჩირი? ჩირს რაღას უშვებდით?

— ვაშლი, ხომ მოგეხსენებათ, ბატონო, ლობადი საქონელია. თუ ასეთი რამ გზაში დაემართა და როსტოვამდე ვერ ჩააღწია, მაშინ ჩირის მოხმარებაზე გადავდივართ.

ხუციშვილს ყველაფერი ვერ დაუჯერეს. ხელწერილი ჩამოართვეს, რომ გზაში გასართობად სხვა რაიმე ხერხი გამოენახა და თხილ-ვაშლ-ჩირის სპეკულაცია შეეწყვიტა.

როსტოვიდან უკან დაბრუნებულ ამავე მატარებლის სხვა ბრიგადას კვლავ ეწვია რევიზია და კვლავ აღმოუჩინა: 5000 კვერცხი, 100 ქათამი, ინდაურები, ბრინჯი, თევზი და... ცოცხალი თხა.

— ახლა? ახლა რაღას იტყვით, ამდენ კვერცხს რას უპირებდით? — კვლავ ჰკითხეს მატარებლის უფროსს.

— კვერცხები, ბატონო, ამ ქათმებმა დადეს და ჩვენ რა საშუალება გავაჩინა ასეთი მოვლენის საწინააღმდეგოდ?

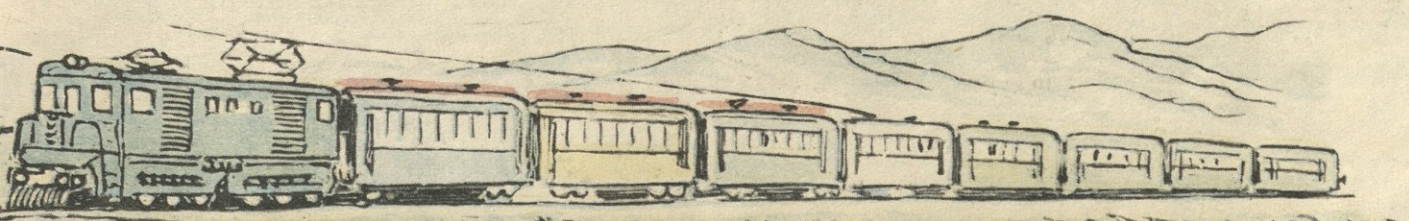
— ქათმები? ქათმებს რაღად ყიდულობდით?

— საქმელად, ბატონო, გზაში მოსამსახურე კაცს ჭამა აკრძალული ხომ არა აქვს!.. ყველა ერთად რომ დაგვეკლა, ხომ გავგიფუჭდებოდა. ნელ-ნელა ვხოცავდით და შევექცეოდით. ჩვენი დანაშაული მხოლოდ ის გახლავთ, რომ სწორად ვერ განვსაზღვრეთ რამდენი ქათამი დაგვჭირდებოდა როსტოვიდან თბილისამდე.

— ყველა ყველა, მაგრამ ეს თხა რაღამ გაყიდვინათ?!

— ვინ იყიდა, ბატონო!.. არ იცით, რა დასაწვავი ჯიშის ცხოველია, ეგ ოხერი? გზაში შემთხვევით შემოგვიხტა ვაგონში და შეგვეცოდა, უკან ვეღარ გადავაგდეთ გაქანებულ მატარებლიდან...

ამ შემთხვევის შემხედვარე მგზავრები ერთმა გარემოებას დააფიქრა: რა მოხდებოდა როსტოვი რომ უფრო შორს იყო? გზაში „შესაქმელად“ ნაყიდ ქათმების „მიერ“ დადებულ კვერცხებიდან რამდენი წიწილის გამოჩეკას შესძლებდნენ რკინიგზელი კრუხები? წამოაფრენდა ვინმე საბუღროდან აღნიშნულ კრუხებს, თუ კვლავ ხელწერილის ჩამორთმევით დაკმაყოფილდებოდნენ?

ღია ნაჩილი „ღაღოს“ ჩარაქსიას

თქვენც კარგად იცით, ჩემო ახალბედა გულმეწვიებო*), რომ მე სპორტსმენი არა ვარ, თუმცა კუნთები ისე არ მომდუნებია, რომ სპორტის მოყვარულად მაინც არ დავრჩე. ყოველ შემთხვევაში, თვალთ კარგად მიჭრის, ყურთასმენა თქვენსავით ბაზბით არა მაქვს დახშული და ამიტომ ყველაფერს, რაც ჩემს ირგვლივ ხდება, — თვალყურს ვადევნებ.

ამას წინათ „ბურთების თათბირი“ მოვიწვიე და მოგუსმინე — ბურთები ერთხმად ნატრულობდნენ ახალ მოთამაშეებს, ახალ პაიჭაძეებს... რაიონიდან ჩამოსული ერთი ბურთი კი საყვედურით აღნიშნავდა:

„რაიონში ფეხბურთიც მე ვარ, ფრენბურთიც, კალათბურთიც, ჩოგანბურთიც და ბაიბურთიცო...“

და განა ეს სიმართლე არ არის?... როგორც თბილისში, ისე ყველგან ჩვენს რაიონებში, ლელოს და ფეხბურთს, ფრენბურთს და კალათბურთს — ერთ და იმავე ბურთით თამაშობენ, რადგან შესაფერ ბურთს ვერ ვაწვდით... ბურთი რაა, ქალაქელ ახალგაზრდობას საკმაო სათამაშო მოედნებიც კი არ გააჩნია!..

ეს საყვედური თქვენ არც კი შეგეხებოდათ, იგი ჩვენს სასპორტო საზოგადოებებს ამხელდა. თქვენ ეს ჩვენთან ერთად უნდა გეთქვათ მათთვის, თქვენ კი უფროსთა წინაშე მოკრძალებით მოიკაცეთ და მათს საამებლად ჩხირის ისრების რისხვა გვაწვიმეთ! წარმოიდგინეთ, იმაშიც კი გამოგვედავით, წყალბურთის* საკითხი ჩვენში მოგვარებულიაო, რადგან თურმე ნუ იტყვი, „ზამთრის საცურაო აუზი თბილისში წელს არ გაეყინულა“... მოდი და ნუ გაგეცინება! განა აუზის გაყინვაში საქმე? თქვენ სპორტსმენთა შესახებ უნდა გეფიქრათ, სპორტის ამ შესანიშნავი სახის ოსტატთა ამბავი უნდა გამოგეკითხათ...

რატომ ვერ ვხედავთ ჩვენს გუნდში, მაგალითად, წყალბურთის გამოჩენილ ოსტატს მშვენიერად? და განა მხოლოდ მშვენიერად? მრავალი სპორტსმენი საქართველოში აღზრდილი და დავაუკაცებელი ახლა სხვა რესპუბლიკების გუნდებს რად ამშვენებს? გაიხსენეთ ცნობილი ოსტატები, რომელთაც ჩვენმა სასპორტო საზოგადოებებმა შესაფერი პირობები ვერ შეუქმნიეს, ვერ მოუარეს. ეს ჩვენზე ადრე თქვენ უნდა შეგეინაო, ჩვენო კარგებო. ეს ხომ თქვენი გაზეთის უპირველესი მოვალეობაა. მაგრამ თქვენ ასეთ ამბებს დიპლომატიურად თვალს არიდებთ და უფრო ხშირად თვითკმაყოფილებით საცხე მიმოხილვებს ათავსებთ.

გაიხსენეთ ამას წინათ საკითხის შეუსწავლელად თელავის რაიონის ფიზკულტურელთა ცხოვრებას და საქმიანობას ხობა-დიდება რომ შეასხით და თქვენი გაზეთის მომდევნო ნომერში კი ხელაღებით უარყავით თქვენი აღტაცება: „სინამდვილეში თელავის რაიონში ფიზკულტურულ მუშაობაში ადგილი აქვს მთელ რიგ სერიოზულ ნაკლოვანებებსო“. შეცდომის აღიარება ცუდი როდია, ეს ნიანგმაც კარგად იცის, რადგან შეცდომისგან არც ისა სთვლის თავს დაზღვეულად (რა ვუყოთ, კაცნი ვართ!). მთავარია შეცდომის შეგნება და მისი გამოსწორება. თქვენ კი იმავე თვითკმაყოფილებით გვიპასუხებთ, როცა სწერთ, რომ: „არასოდეს ამდენი და ასეთი ნიჭიერი ახალგაზრდობა ჩვენს გუნდებში არ ყოფილა, რამდენიც ახლა“ და გგონიათ, რომ ყველაფერი რიგზეა ჩვენს გუნდებში, ყველგან უხვადაა გამოვლენილი ნიჭიერი ახალგაზრდობა...

უნდა აღინიშნოს, რომ საქ. სასპორტო საზოგადოება „დინამო“ თავის ფეხბურთელთა გუნდს გულმოდგინედ უწელობს. მან ფიზკულტურისა და სპორტის საქმეთა კომიტეტის დახმარებით წელს ნიჭიერი მოთამაშეებით შეავსო გუნდი. თუმცა აქაც ერთი რამ არის: „სპარტაკის“ ოსტატ ფეხბურთელთა გუნდიდან მოთამაშეთა „დინამოში“ გადაყვანა ახალ-

გაზრდობის გამოვლენასა და მათ აღზრდას არ ნიშნავს... ასე რომ იყოს, ჩვენს მსოფლიო რეკორდსმენს ნინო ლუმბაძეს „დინამოდან“ „სპარტაკში“ გადავიყვანდით და წელს სრულიად ახალგაზრდა, სულ ერთი კვირის ახალი მსოფლიო ჩემპიონი გვეყოლებოდა. მე გგონია, თქვენც დამეთანხმებით, რომ ახალგაზრდობის ასეთი „გამოვლენა“ არცთუ ისე სასიკეთოა ჩვენი ფიზკულტურისა და სპორტის საერთო საქმისთვის, მით უფრო, როცა სასპორტო საზოგადოება „სპარტაკი“ ასე ენერგიულად ვერ იბრძვის სხვა გუნდებიდან თავის გუნდში ახალი მოთამაშეების გადმოყვანისათვის. მას ამ საქმეში ფიზკულტურისა და სპორტის საქმეთა კომიტეტიც არ ეხმარება.

ამიტომაც იყო, რომ „სპარტაკელთა“ პარტიზანულ საქციელს „სოხუმი“ მკაცრად დახვდა და „სპარტაკში“ გადაყვანილ მოთამაშეთ. კუბლაშვილს მილიციის ზეგავლენით პირობა დაადებინა „სპარტაკში“ არ ითამაშოს. მეორე ახალგაზრდას, გ. ნარაკიძეს კი თავს საარაკო ამბავი გადახდა: იგი თბილისში საიდუმლოდ გამოიტაცეს... „სპარტაკელებმა“! როგორც იქ დამსწრე ამხანაგებმა გვიამბეს, ეს „არსენა ყაჩალი“ მილიციის საშუალებით სურდათ სოხუმელებს თავისთან დაეტოვებინათ. ბედად შეცდა მილიციელი და ვინაიდან სტალიონზე გ. ნარაკიძეს ქერა თმის მიხედვით დაეძებდა, ქამანდი მოსდო სულ სხვა ქერათმიანს. — ვერეცკის, ხოლო ნარაკიძემ და იღბლად გადარჩენილმა სხვა ქერათმიანებმა შემთხვევით ისარგებლეს და თავს უშველეს... ყველაფერი ეს თქვენ ჩემზე კარგად იცით. კარგად იცით, რომ თვით სასპორტო საზოგადოება „სპარტაკი“ სუსტად ზრუნავს თავის გუნდისთვის სავარჯიშო მოედნის ასაგებად, რომ ახლა გუნდს თბილისიდან 15 კილომეტრის დაშორებით უხდება გაიაროს ყოველდღიური ვარჯიში.

ბოლოს და ბოლოს, ამის შედეგი პირველ აპრილს სტალიონზე თქვენ თვითონ დაინახეთ, როცა „დინამოს“ და „სპარტაკის“ შეხვედრა 6:0 დამთავრდა.

საკითხს, რა თქმა უნდა, ეს შეხვედრა არ სწყვეტს. მაგრამ „ლელოს“ ევალება ამთავითვე შეისწავლოს ჩვენი მთავარი გუნდების ავ-კარგი და პოლიტალმზრდელობითი მუშაობისკენ მოუწოდოს მათს მესვეურებს. რა კარგი იქნებოდა, ჩემო კარგო ლელოელებო, ზოგიერთებს არ ელოლიავებოდეთ და სპორტის საქმეებში ენერგიულად ჩაერეოდეთ ისე, როგორც გაზეთი „სოვეტსკი სპორტი“. გაიხსენეთ ამ გაზეთის შარშანდელი მკაცრი წერილები მოსკოვის „დინამოს“ გუნდისა, კიევის „დინამოს“, მოსკოვის „სპარტაკისა“ და სხვათა გამო... თქვენ კი საკითხის დასმასაც ერიდებით და ვილაც უჩინარის მითითებით ხან ვის ედავებით უსაფუძვლოდ და ხან ვის!

არა! ახალგაზრდობის გამოვლენისა და აღზრდის საქმე ჩვენს გუნდებში უკეთ უნდა მოეწყოს... თქვენი თვითკმაყოფილებით აღსაყვანე განცხადება უადგილოა და მოგაგონებთ, რომ, უპირველეს ყოვლისა, ჩვენზე მეტად თქვენ გევალებათ თქვენი გაზეთის საშუალებით ამხილოთ ფიზკულტურისა და სპორტის ორგანიზაციებში არსებული უარყოფითი მხარეები.

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუმსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისთვის, ისევე დაუმსახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადებულ ერ. მანჯგალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბადრუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

ვიმეორებ: მეტი სიყვარულით უნდა მოეპყროთ სპორტის მოყვარულთ. ჩვენ მხოლოდ ჩვენი სპორტსმენების გამარჯვება გვინდა.

თქვენც გისურვებთ თქვენი დიდი წვლილი შეგეტანოთ ამ საქმეში, ხოლო გირჩევთ, ვისი დავალებითაც არ უნდა იყოს, მსგავს ჩხირკედლობას სპორტის სახედ ნუ მიიჩნევთ. უფრო სერიოზული საქმე გრჩებათ გასაკეთებელი.

გულწრფელი საღამით **ნიაგონი**

*) გაზ. „ლელოს“ მიერ ახლად შემოდებული ტერმინები გახლავთ. რედ.

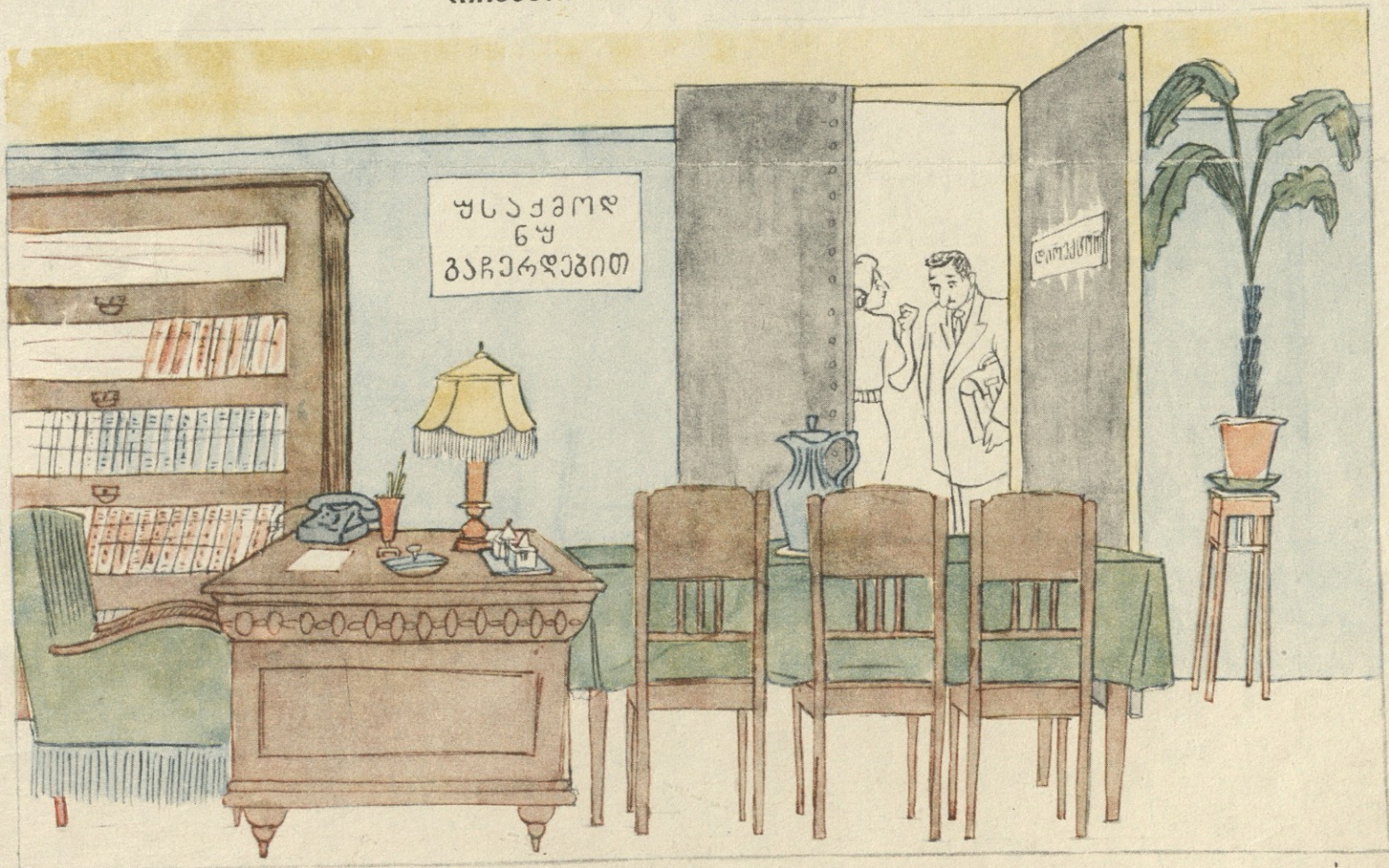

— ეჰ, ჩვენთვის სამი თვით ადრე დგება წაფხული, თავისი პაპანაქება სიცხით. ჯერ გაწაფხულის პირველი დღეებია და ჩვენ კი უკვე სიცხე გვადგას!

ღირაჯორი სიფყასიფყვით ასკადებს

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— იქნებ მიპასუხოთ, სად არის ღირექტორი, რატომ ერთი წამით მაინც არ ჩერდება თავის კაბინეტში?
— წარწერას ხომ ხედავთ, განა ის თქვენთვის პასუხი არ არის?!

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ქ ი. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირა-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1951 წ. 9/IV. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შვკ. № 781. გამოც. № 7. ტირ. 11.000. უფ00900

ჩველი ბაზნაბი და ჩვენი კორესპონდენტი

კორესპონდენტი: დოლის შემდეგ დოლის ჰყრზე მიმეჩქარება
დრო არა მატებს, პირდაპირ თქვას ვინც არის მადლიერი თავისი
მოამავე მწყემსისა!..

ბაზნაბი: მე! მე! მეა!

ქართული
საბჭოთაო

